

3

TESSA

Definitivnost jeho slov rezonovala samým středem jejího bytí. Nemohla se hýbat, ale po tváři jí stekly dvě slzy. Theon jednu zachytil a palcem ji setřel.

„Potvrď, že chápeš, co se právě stalo, Tesso.“

Její rty se od sebe odlepily, jako by je někdo uvolnil. „Rozumím... Pane.“ Věděla, že by ta slova měla chutnat hořce, ale s hrůzou si uvědomila, že působí sladce a chtěně.

„Hodná holka,“ řekl, pustil jí zápěstí a znovu jí přejel rukou po tváři. „Když budeme sami nebo s Lukou Morsem, ne ve formálních situacích, můžeš mi říkat Theone,“ dodal.

Tessa byla tak šokovaná, že zvládla jen přikývnout. Zvedl se a nalil jí další sklenici vody. „Napij se, Tesso.“

Ale ona si ji nevzala. „Nemám žízeň.“

„Udělá se ti líp. Pročistí ti to hlavu.“

„Ne, děkuju.“

Theon si povzdychl: „Tohle vůbec neprobíhá tak, jak jsem si představoval. Promnul si oči a pak řekl: „Tessalyn, pij.“

Zabodávala se do něho pohledem, ale nezbývalo jí nic jiného než zvednout sklenici a celou ji vypít. Potom mu ji vrátila.

„Lepší?“

„No rozhodně, tím se všechno vyřešilo,“ odpověděla a pud sebezáchovy hodila za hlavu. Ta věc, co měla pod kůží, byla stále neklidnější.

Zvedl obočí. „Jsi... nečekaná.“

„Tak sis měl vybrat někoho jinýho.“ Nevyznělo to tak ostře, jak chtěla, a doufala, že ten záchvěv porážky v jejím tónu přeslechl.

„Nepochybuj, že jsem si vybral výborně.“

V malé místnosti se rozhostilo ticho.

„Co bude teď?“ zeptala se Tessa a opřela se. Nohy a ruce měla unavené a těžké, ale aspoň s nimi už mohla hýbat. Potřebovala se ovládat.

Bud' teď tou, kterou tě chtějí mít, abys mohla později být tou, kterou být máš.

To jí vždycky říkal Dex. A pomáhalo to. Někdy.

„Tonikum potřebuje nejmín hodinu, aby zabralo, teprve potom můžeš dostat první Znamení. Proto se podává teď, ještě před hostinou,“ vysvětlil Theon. Trochu od ní odstoupil, aby jí dal prostor, ale bedlivě ji sledoval.

„Takže... se můžeme jít najíst?“

Theon zavrtěl hlavou. „Už jsem ti říkal, že na hostinu nezůstane. Jakmile hodina uplyne, předvolám kněžku, dostaneš Znamení a odjedeme.“

„Odjedeme? Kam?“ narovнала se.

„Domů. Zbývá několik týdnů, než pro ostatní fae začnou aktivity spojené se Selekcí.“

„A kde v Ariuském království bydlíš?“

Zavrtěl hlavou. „Na to je brzo, Tesso. Řeknu ti to až potom, co dostaneš první Znamení.“

Tessa si odfrkla. „Můžeš mi prostě nakázat, abych to nikomu neříkala,“ odpověděla mu úsečně.

Hezky se ovládala. Bohové, věděla, že má na víc. Uměla se chovat tak, aby si jí nikdo nevšímal, a odmítovat Dědicovi tomu zrovna neodpovídalo. A už vůbec ariuskému následníkovi. Jenomže už si jí stejně všiml, takže to vlastně bylo jedno.